

que corri la veu

www.quecorrilaveu.org

dilluns 7 d'abril de 2003

Bombes i foc a Barcelona

➡ *L'Escola d'Arquitectura del Vallès organitza un simulacre de bombardeig davant la Catedral*

El vol d'un avió sobrevolant la ciutat va marcar el final del minut de silenci. Una situació molt adient pel començament del bombardeig. Divendres passat, els estudiants de l'Escola d'Arquitectura del Vallès van traslladar el patiment de Bagdad a la ciutat de Barcelona. Una maqueta de cartró de 64 metres quadrats va ser l'escenari d'un muntatge piromusical. La música i la veu en off que van iniciar la performance presentaven Barcelona com una localitat de futur i prestigiosa, tot elogis. De cop i volta, el No-Do barrejat amb una sèrie de sons estrident al fons. La tensió augmentava. Deu torxes feren esclatar els petards, com si de bombes es tractessin, ocults als edificis. Una explosió darrera l'altra a diversos punts emblemàtics de la ciutat: la Sagrada Família, plaça Catalunya, Montjuïc, les torres Mapfre... El fum creixia i cobria a les 500 persones que assistien expectants a la destrucció. Moltes s'espantaren en sentir els crits d'un noi "ferit" per les bombes. La traca final va recórrer l'avinguda Diagonal i va posar el punt i final a l'atac pirobèl·lic. Les notes del Rèquiem de Mozart van evocar carrers buits, edificis en runes, vides

Van construir la maqueta de la ciutat en dos dies

injustament perdudes enmig del foc, la sang i la por. Un emocionant i unànim aplaudiment va donar pas als crits de "No a la guerra".

L'Escola d'Arquitectura del Vallès va decidir construir aquesta maqueta de Barcelona durant la setmana passada. A partir de cartrons de productes de supermercats i altres materials reciclables, 200 joves van enllestir en només dos dies una reproducció a escala de grans dimensions. En un principi havien pensat organitzar el piromusical a Sant Cugat, on es troba l'escola, però es traslladà a la Ciutat Comtal per tal de tenir més ressò. La regidoria de Ciutat Vella els va donar el permís per fer el simulacre a la plaça de la Catedral. Tot i l'acumulació de gent, el foc, el fum i els petards, no es va córrer cap perill, ja que el Roger, un noi dels Diablers de Terrassa, expert en aquests afers, es va encarregar del

muntatge dels focs artificials i de les mesures de seguretat. "No és ni complicat ni perillós, només s'ha de saber el que toques", assegurà el Roger.

Abans de començar l'espectacle es va llegir un manifest en contra de la guerra, que van considerar-la una agressió a l'Iraq, al seu poble, una violació del dret internacional i un retrocés de les llibertats democràtiques. A més a més, els estudiants van fer una crida per construir una societat basada en la pau, la responsabilitat, la solidaritat i el respecte entre els pobles.

MARTA MARTINEZ
JAVI FORTES

Una vista de la maqueta de Barcelona destrossada

SUMARI

2 Editorial: "Llibertat demagògica"

2 Opinió: "La envidia"

2 EUA i el dret internacional

4 Matthew Tree parla de la guerra

6 Reportatge sobre les acampades

7 Tancats a la facultat, oberts al món

7 Tensió a la Facultat de Comunicació UAB

8 Agenda d'actes

"Llibertat demagògica"

Diuen que llibertat és deixar fer classe als que en volen fer... tenen raó. Diuen que llibertat és donar opció a treure matrícula d'honor... tenen raó. Diuen que llibertat és no imposar el criteri propi... tenen raó. Nosaltres diem que llibertat és tenir dret a seguir informant. Diem que llibertat és no ser acallats. Dir que tothom vol fer classe és una veritat a mitges. El mateix que dir que tothom, absolutament tothom, es vol mobilitzar: en els dos casos parlem d'una llibertat vista només des d'un costat del vidre. El que tots busquem és la llibertat real, la llibertat a la que cridava Salvador Puig Antich al ser executat. Llibertat també vol dir deixar als altres escollir, a tots. Llibertat també vol dir donar veu a tothom i ajudar a fer que aquesta veu corri més enllà de la boca del orador. Aquesta és la llibertat vertadera, la llibertat completa, la llibertat real.

Coartar la llibertat d'expressió de tot el col·lectiu universitari en nom de la llibertat d'uns quants és demagògia. Des d'aquest diari no s'ha coartat mai la llibertat dels que volen, dels que exigeixen exercir el seu dret legítim a fer classe: són lliures de fer-ho. Des d'aquest diari s'ha deixat espai a la llibertat dels altres. Per això fem una crida molt simple: no ens feu callar.

Divendres passat es va fer una proposta molt vàlida al professorat de cara a les properes setmanes de curs. No entenem per què, però va ser rebutjada: era una proposta que anava en benefici de tothom, tothom s'hi veia representat. Finalment, després de moltes hores s'havia arribat a un punt on gairebé no es veien males cares a l'Assemblea. Però la proposta va ser, incomprensiblement, ignorada per la majoria de professors. I de petits ens explicaven que a la universitat tot era diferent...

No cal·leu. Feu vosaltres també que corri la veu per la llibertat real.

Que corri la veu!

Estos días he sido, estoy siendo, la envidia de mis colegas universitarios. Todos se quedaban boquiabiertos cuando les explicaba la situación de ésta, Facultad de Ciencias de la Comunicación: asamblea diaria de alumnos (mañana y tarde), movilizaciones varias, actos públicos y periódico propio. Les pasaba a mis colegas de otras universidades españolas, como la Complutense o la Carlos III, de Madrid; pero también a profesores de otros centros universitarios de Barcelona (esa ciudad entre ciudades a la hora de manifestarse en contra de la invasión); e, incluso, el mismo efecto conseguía en algunos amigos de la propia UAB, sin ir más lejos, profesores de la combativa Facultad de Filosofía y Letras, que reconocían su envidia, tanto hacia nuestros alumnos como hacia nuestra propia capacidad de reacción (la del cuerpo de profesorado me refiero).

Esa es la imagen, la foto bonita, pero la realidad es otra: sobre la bru-

La envidia

ñida superficie de los comunicados de la asamblea de profesores, el entramado es mucho más débil de lo que aparenta (y no estoy diciendo nada que no se sepa, ya que los alumnos han podido asistir a dichas asambleas). En primer lugar, los profesores, al igual que los alumnos, estamos divididos en torno a cual debe ser la actitud a tomar: huelga (palabra que parece convocar fantasmas terribles), volver a clase, hacer eso que hemos llamado universidad alternativa... En segundo lugar, y más allá de ser capaces (la minoría de asistentes a las asambleas) de consensuar unos textos más o menos claros, ha resultado muy difícil motivar y coordinar las acciones y sesiones alternativas. Y eso a pesar de que la mayoría de ellas han tenido mucho sentido y, lo más importante, han resultado plenamente satisfactorias para aquellos que han acudido a las mismas. Y, por último, quizá lo más grave: parece ser que el martes pasado, mientras los profesores cele-

brábamos nuestra tercera asamblea, hubo quien, unilateralmente, rompió el relativo status quo tan difícilmente alcanzado para obligar a sus alumnos a asistir a su clase. Todo esto, evidentemente, no se lo he contado a mis colegas, había que mantener el tipo, alimentar la envidia.

Decía la filósofa François Collin en el reportaje *Pensar la llibertat*, que se pudo ver el martes pasado en el aula I2-120, que la libertad no está en decidir entre dos cosas existentes, sino que la verdadera libertad está en crear algo nuevo. En este sentido, durante estos días algunos de vosotros habéis actuado con libertad. Habéis tomado la oportunidad por los pelos (como gráficamente dijo en la misma sesión Rosa Rius) y os habéis puesto a inventar. Lástima que no fueseis todos, pero os puedo asegurar a los que lo habéis hecho que lo recordaréis siempre. La envidia, la mía y la de mis colegas, es hacia vosotros.

JOSETXO Cerdán

DOCTOR EN C. DE LA COMUNICACIÓ

EUA i el dret internacional: jugant en lligues diferents

Amb la seva il·legal i il·legítima guerra contra Iraq els Estats Units mantenen una llarga tradició en la qual sempre s'han autoerigit en valedors màxims d'una particular forma d'entendre la justícia, la llibertat, la democràcia i l'imperi de la llei a nivell internacional: un punt de vista on els interessos nacionals nord-americans es confonen amb uns suposats interessos compartits per tota la comunitat internacional, erigint-se en il·legítims representants de la opinió pública global.

Un oportunista posicionament que els permet justificar el no respecte d'un dret internacional que apriorísticament pretenen defensar a través d'unes institucions multilaterals (com la ONU) les quals ells mateixos van crear un cop finalitzada la Segona Guerra Mundial i que sistemàticament menyspreen cada cop que les seves decisions no coincideixen amb les de la Casa Blanca.

Una guerra que representa un primer exemple d'aquesta manca de compromís amb el dret i que s'ha demostrat que és il·legal, ja que no compleix cap de les dues excepcions que la Carta de Nacions Unides con-

templa per fer ús de la violència (...) Això ens porta a considerar l'operació bèl·lica nord-americana i britànica encetada com un delictes d'agressió internacional. Una agressió que podria ser jutjada en el recentment creat Tribunal Penal Internacional (TPI); un altre fòrum legal internacional on queda palesa l'especial relació entre els Estats Units i el dret internacional. Tot i que el país nord-americà va signar el 1998 el Tractat de Roma que inclou els estatuts d'aquest Tribunal, l'arribada al poder de George W. Bush va representar un cop dur per aquesta institució, ja que al mes de maig del passat any va anunciar a l'ONU que no ratificaria el seu tractat. És a dir, el primer tribunal permanent per jutjar delictes de genocidi, crims de guerra i contra la humanitat neix sense el recolzament d'un dels (apriorísticament) principals defensors del dret internacional. ¿Quin és el motiu? Doncs segurament el de curar-se en salut davant qualsevol delictes comès per algun dels seus súbdits i que pogués afectar als dirigents nord-americans: de tots és conegut el particular sentit de la mo-

ral i l'ètica dels nord-americans en política internacional, ja sigui recolzant a dictadors (la famosa operació Cóndor, per exemple) i personatges que sistemàticament violen els drets humans, sempre que aquest recolzament representi beneficis pels interessos nord-americans (¿o és que Bin Laden i Sadam Husein no deixen de ser productes de la cínica política exterior nord-americana?) Tot i que els Estats Units no han ratificat el Tractat de Roma, sí que existeix una possibilitat que els seus nacionals siguin jutjats davant aquest Tribunal (...) Davant aquesta possibilitat, els Estats Units han iniciat una intensa campanya per obtenir acords bilaterals d'immunitat pels seus ciutadans amb països que sí han ratificat el TPI (...)

I jo em pregunto, ¿que seria del nostre món i del dret internacional sense la inestimable protecció dels Estats Units? Segurament un món molt més segur i pacífic.

FEDERICO GUERRERO

PROFESSOR DE RELACIONS INTERNACIONALS

El peligro de los lemas

Para los libros de historia, la guerra comenzó el jueves 20 de Marzo. Pero igual que los planes de guerra y la propaganda de los contendientes, también la respuesta crítica de la sociedad llevaba meses en pie. Manifestaciones históricas como las del 15 de febrero y 15 de marzo dejaron muy claro que los ciudadanos son capaces de desligarse por completo de los partidos que los gobiernan y que el pacifismo mundial no es una moda pasajera: es una conciencia creciente, heterogénea y viva. Así llevamos casi tres meses construyendo entre todos la respuesta ciudadana a la guerra.

La parte más gráfica y repetida de esta conciencia fueron, como era de prever, los lemas. “No a la guerra” “Guerra No” “No en mi nombre”, verdaderas obras maestras de

la publicidad que entre todos hemos difundido y coreado día a día. Estos lemas brotan redondos y colorados de las solapas, cuelgan cándidos de los balcones y hierven en la garganta de miles de manifestantes cada día en todo el mundo.

Pero debemos ser inteligentes y responsables. No tenemos que olvidar que un eslogan –como una bandera o un himno– es una etiqueta y como tal es sintético, simplificador.

Los lemas y eslóganes son necesarios, nadie lo niega, pero debemos darles el valor que merecen. Ni un poco más. De no hacerlo caeríamos en un grave error. Cometeríamos ese atropello a la verdad que, por ejem-

plo, convirtió la foto de Ernesto Guevara en un producto más de las paradas de navidad, junto a las de Jim Morrison, Kurt Cobain o Bob Marley.

La difusión y reivindicación de una idea, de un sentimiento y de una vocación popular no puede cargarse el contenido filosófico y humano que los

Simplificar y etiquetar el pensamiento y el anhelo ciudadano en una frase hecha es un riesgo que debemos evitar entre todos. Nos va la lucha en ello

originaron. Los lemas son un instrumento, no pueden sustituir el pensamiento.

Imaginemos una editorial que publicara una versión de Hamlet que sólo tuviera la portada. Correríamos

a sus oficinas aclamando: ¿Y las páginas, la poesía, el mensaje, el pensamiento? Y nos responderían “Bah, eso ya lo leyeron otros, lo importante es que se sepa que es Hamlet. Hamlet. Hamlet.”

Nosotros que disponemos de tiempo y de comida diaria para pensar y preguntarnos el porqué de las cosas, por favor, hagámoslo. Que no nos pueda la ignorancia, ni la simplificación. Que no se aprovechen de nuestra rabia los politiqueros de turno. No mitifiquemos estos días de lucha, no dejemos que salgan de los barrios, los hogares y los libros de donde nacieron.

MANUEL BENÍTEZ

h2>opinió del lector

La revolución

No sóc jo qui parla, sinó la veu d'una de les ments artístiques més preclares de la Història: “Si miramos por encima de naciones y pueblos, descubrimos por doquier, en toda Europa, el hervir de un movimiento poderoso cuyas primeras sacudidas ya nos ha alcanzado(...) Sí, lo admitimos, el viejo mundo se viene abajo, uno nuevo surgirá, pues la augusta diosa de la revolución llega, rugiendo, en alas de la tormenta, la cabeza majestuosa circundada de rayos resplandecientes, la espada en la diestra, la tea en la izquierda, el ojo de mirar sombrío, tan delator, tan frío y, sin embargo, ¡qué fuego de amor purísimo, qué plétora de dicha irradia! (...) Y, sin embargo, detrás de ella se abre a nosotros, iluminado por amorosos rayos de sol, un paraíso de dicha nunca imaginado, y allí donde se posa su pie destructor brotan del suelo flores fragantes, y jubilosos cantos de la humanidad liberada. (...) Quiero destruir el existente orden de las cosas, un orden que divide a la humanidad en pueblos rivales, en poderosos y débiles, en hombres con derechos y hombres sin derechos, en ricos y pobres. (...) Por eso, ¡Arriba, pueblos de la Tierra! ¡Arriba, vosotros los que os lamentáis, los oprimidos, los pobres! (...) De sus ojos emana un brillo deslumbrante, y al grito de «¡Yo soy un ser humano!», que conmueve al cielo, se precipitan los millones de seres, la Revolución viviente, el hombre devenido dios, sobre valles y llanuras, y anuncian a todo el mundo el nuevo evangelio de la felicidad.”

El compositor Richard Wagner és l'autor d'aquest escrit aparegut a la Volksblätter de Dresde el 8 d'abril de 1849. Crec que té plena vigència en la situació actual.

DAVID JANÉ

Estan matant la bellesa

Estan matant la bellesa,
La bellesa d'unes ànimes germanes,
a casa seva, pare.

Per les seves venes corre sang vermella,
pels seus rius aigües amples i antigues.

Els bombardegen amb bombes
Plenes de por, que els trenquen els cors.
I els vidres, per on entra la claror
i la calidesa,
Esclaten fent-se miques.

I jo tinc por,
perquè estan matant
la tendresa de la seva pell,
i m'enrabo,
I em sento impotent, pare.

I em sento impotent, i m'angoixo,
Pels cors encara palpitants
I pels ja morts.

I saps, tot això,
perquè per les venes de la seva terra

Flueix or negre.

Negres tenen les ànimes,
Els que trinxen la pell i la carn dels
meus germans.
Els que posen por als seus ulls,
Tanta por, que ploren sang.

I, tot això, per alliberar-los...
Estan matant la bellesa, pare,
Ens estan matant a tots.

Però per cada bomba neix un nou
present,
Prenyat de força,
Per a conquerir un món de bellesa.

Per cada mort,
Hem de fer créixer deu, cent, mil flors.
Per aprendre, per no oblidar,
I poder armar la bellesa
Contra les ànimes negres.

JORDI MARTÍNEZ, Membre del PAS

L'escriptor i periodista Matthew Tree parla de les contradiccions de la guerra

L'escriptor Matthew Tree va fer una reflexió sobre la guerra divendres per la tarda a l'aula Magna de la facultat de Ciències de la Comunicació. Per començar, Tree es va centrar en l'època prebèl·lica criticant qualsevol tipus d'antiamericanisme irreflexiu: "No s'ha de ser antiamericà per sistema. El primer que vaig pensar quan vaig veure les manifestacions en contra de la guerra va ser que la gent tan sols vol la pau quan els nord-americans fan alguna cosa malament. Quan són els russos els que cometien atrocitats com matar 100.000 kurds civils a Txetxènia en sis anys, ningú no fa absolutament res. On són les manifestacions en contra d'això?"

Després de recordar altres guerres oblidades com la del Sudan—"que ja fa vint-i-set anys que dura i ningú no en parla"-, Matthew Tree va reflexionar sobre el règim de Saddam Husein: "han destruït 4.000 pobles de la zona del Kurdistan iraquiana i es calcula que han matat uns 200.000 kurds al llarg del seu règim, ininterromput des de 1979. I resulta que els EUA van donar suport al règim quan es cometien els seus pitjors crims".

Per últim, Tree va parlar sobre l'actitud d'altres països respecte

l'atac a l'Iraq. Segons ell, la posició britànica era d'esperar, perquè "els britànics sempre volen fer el que fan els nord-americans". Va comentar que la participació espanyola en el conflicte és un misteri per a molts i que França i Rússia són tan hipòcrites com els que donen suport a aquesta guerra. "França té moltes inversions a Iraq i als anys vuitanta també li va vendre armament. Rússia només espera que Iraq li pagui un deute de 7.600 milions de dòlars".

A tall de cloenda, l'escriptor Matthew Tree va apuntar que, tot i les múltiples contradiccions que presenta aquesta guerra, s'hi ha d'anar

en contra i que només hi ha un petit avantatge de tot plegat: "Durant molts anys, el PP ha volgut vincular qualsevol tipus de violència amb la violència terrorista. Aquesta associació d'idees ja no té cabuda en la societat: la gent sap que no és el mateix llençar un tomàquet que disparar un tret a la nuca d'algú. Els civils de Bagdad han patit l'equivalent a 22 Hipercors en 15 dies. Després de tants anys de considerar-se víctimes, el PP no entèn que ara són ells els botxins".

ANNA-PRISCILA MAGRIÑA
AGUILERA

La guerra dificultarà el procés democratitzador a l'Iraq

El professor Manuel Parés va afirmar en una conferència celebrada a la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB que "és difícil que Iraq esdevingui una democràcia perquè d'una guerra només es desprenen odis i paranoies". El professor va fer, en una conferència celebrada el passat divendres, un repàs de l'actual situació política i va mostrar les seves incògnites sobre que passarà després del conflicte bèl·lic.

Segons Parés, durant la guerra del Golf del 91, George Bush pare "no es va atrevir" a derrocar el règim de Saddam Hussein per por a un conflicte territorial amb els kurds, presents a Iraq, Turquia, Aràbia Saudita, Iran i Síria, i amb els xiïtes. Bush va optar per l'embargament, que no plantejava "cap problema territorial". Ara, en canvi, l'estratègia ha canviat i es vol "l'eliminació física de Saddam Hussein".

Parés tem que la guerra faci augmentar el terrorisme internacional, tot i que aquest "es mou per altres paràmetres", ja que ara que hi ha una guerra no hi ha actes terroristes i, en canvi, sí que s'han produït atemptats en èpoques menys conflictives. També va mostrar la seva preocupació davant una possible radicalització de les opinions públiques dels països àrabs. Finalment, va preguntar-se quin serà el futur de la Unió Europea i va criticar Aznar, ja que, segons Parés, ha fet el "treball brut a Bush" afeblint la UE.

JORDI DE ARRIBA

Matthew Tree parla...

Els arguments de la guerra...

"És la primera vegada que hi ha una guerra que no és ni mínimament explicable. Els governs no han convençut absolutament ningú, en part, perquè han anat inventat històries diferents sobre la marxa. Primer van ser les armes de destrucció massiva, un discurs que ara estan oblidant perquè no han trobat res de res a l'Iraq. Després es va parlar de possibles lligams del

règim de Saddam Husein amb Al-Qaeda. Ara el discurs és que es tracta d'un règim terrible i que per tant s'ha d'enderrocar, fet que tampoc no té sentit, perquè el món està ple de règims terribles."

Motius vertaders de la guerra...

"Crec que només coneixerem les raons vertaderes d'aquesta guerra d'aquí uns deu o quinze anys. Ara només podem mirar a través d'una vitrina molt fosca, no sabem el que està passant. És una barreja de raons

genuïnament morals (jo diria que mal dirigides). Bush realment creu en déu i es pensa que està fent tot això per l'amor a déu. Però tampoc hem d'oblidar els interessos econòmics..."

Mobilitzacions dels estudiants...

"La impressió que es té si mires els mitjans és que al principi hi havia molt de moviment i ara s'està calmant. Des de fora sembla que les mobilitzacions ja s'acabin."

ANNA-PRISCILA MAGRIÑA

A Berlín, de moment, tranquil·litat

Berlín segueix la seva vida normal. La guerra no ha suposat cap canvi substancial en la rutina diària de la capital alemanya. Tampoc en l'àmbit universitari. Tres són les grans universitats berlineses: la *Freie Universität* (FU), la *Humboldt Universität* (Hu) i la *Technische Universität* (TU). En cap d'elles se pot trobar rastre de la guerra (ni si més no en la *Humboldt* se pot trobar l'anunci d'un simposi sobre el terrorisme internacional i les seves conseqüències polítiques (lo més relacionat amb la guerra que he pogut trobar en aquestes pàgines web)).

Sin dubte, el posicionament del govern de Schröder en contra de la guerra ha ajudat a que la universitat alemanya estigui més calma que en el cas de Espanya: la forta aposta a favor de la intervenció militar del govern espanyol ha provocat una reacció sense precedents en contra de la guerra en la vida política

espanyola. I la universitat està jugant un paper essencial en aquest moviment en contra de les tesis bel·licistes del Govern. En Alemanya, sin embargo, l'ambient universitari és tranquil: també hi ha que dir que el *Sommersemester* (el segon semestre o semestre estival) encara no ha començat, i, per tant, l'ambient en els camps universitaris és encara un poc fred. Segurament quan es reanuden les classes també tornarà a aparèixer les activitats en contra de la guerra i les pancartes antibel·licistes tornaran a ocupar les parets de les facultats.

Un dels col·lectius universitaris que ha mantingut una posició més activa en contra de la guerra ha sigut la delegació del grup antiglobalització ATTAC (de procedència francesa) en la FU. Des de principis de novembre de l'any 2001, aquest col·lectiu elabora una pàgina web permanent que ara serveix de altaveu per a la seva oposició a la guerra. En www.attac.de/fu-berlin/portal podre-

mos trobar des de textos diversos fins a informació sobre les activitats que es faran a la *Freie Universität* en les properes setmanes. A més, és un for on cada un pot expressar la seva opinió sobre els continguts de la pàgina web o sobre l'actualitat. El lema que encapçalava aquesta pàgina electrònica és el que abanderava tots els moviments que lluiten en contra del model de globalització neoliberal: *Andere Welt ist möglich* (*Otro mundo es posible*).

Pero no solament la delegació del grup ATTAC manté una actitud política compromesa. Altres pàgines electròniques de diversos grups o associacions també ens permeten observar la oposició majoritària de la joventut alemanya a la intervenció militar en Irak: www.resistthewar.de, www.de.indymedia.org o www.achse-des-friedens.de són altres mostres del rebuig al conflicte bèl·lic entre els joves alema-

nes. Pàgines similars a la confeccionada pels alumnes de la nostra facultat i que ratifiquen la importància de la xarxa en la resistència global a la guerra d'Irak. Internet està funcionant com a forma de comunicació alternativa més lliure i oberta, i que intenta allunyar-se de la contaminació propagandística procedent de les fonts institucionals, així com estrechar els laços amb altres moviments socials de diferents parts del planeta.

Habrà de veure's quina és l'actitud dels joves alemanys en la seva tornada a la vida universitària: és possible que es reanuden les mobilitzacions i les accions en contra de la guerra o, per el contrari, que el parèntesi en la vida universitària hagi adormit la consciència crítica de la universitat alemanya. La propera cita segura en Berlín serà la manifestació del primer de maig: sembla que aquest any la assistència serà molt més gran degut a la guerra. A més, molts estudiants comenten les possibles confrontacions amb la policia, ja que en anys anteriors es produïren disturbis. La presència policial serà molt important, i el clima estarà un poc enrareït, tal i com es pot sentir en les conversacions entre els estudiants alemanys. Haurà de estar atenció.

ANDREU JEREZ
ESTUDIANT DE PERIODISME D'ERASMUS
A BERLÍN

Al llarg de la història, l'escriptura sempre ha resistit

⇒ Joan Segura organitza un taller d'escriptura cuneïforme

Hi ha moltes maneres d'entendre el "No a la Guerra". Un dels arguments en contra de la barbàrie de la guerra sempre és la cultura. La guerra de l'Iraq ha provocat que en aquestes jornades de mobilitzacions es clamés en contra del menyspreu per la vida. El conflicte bèl·lic s'està succeint sobre un territori d'una valuositat mil·lenària, i això molta gent ho desconeix. El que ara diem Iraq forma part del territori que molts segles abans, a l'inici de les civilitzacions que coneixem, es deia Mesopotàmia.

El taller lúdic d'escriptura cuneïforme proposat pel professor doctor Joan Segura va ser una vegada més un gest simbòlic en contra del menyspreu dels béns patrimonials de la humanitat. Dins de l'aula 10 de la facultat de Ciències de la Comunicació, la primera part del taller va basar-se en l'explicació de Segura sobre l'escriptura i els seus inicis, a Mesopotàmia. El coordinador del taller va dir que l'escriptura ha marcat l'inici de la història datada, i ara, per desgràcia, una de les cunes dels llenguatges de

símbols està sent amenaçada de destrucció per les bombes.

La segona part de "l'activitat alternativa" —en paraules de Segura— ja tenia com a objectiu convertir els assistents en escriptors de l'Edat Antiga. Es van posar a treballar amb rajoles amb la forma que ells mateixos els van donar —sempre amb un mínim de fidelitat a les referències que se'ls van donar—. La segona part va consistir en reproduir una rajola mesopotàmica, utilitzant l'escriptura cuneïforme —l'alfabet ugarític—. El material és el mateix, els instruments eren unes canyes tallades. L'única variable canviant era el contingut del text marcat sobre la tableta: havien de ser missatges de pau i cultura. Tots es van posar les mans literalment "pringades" de fang a l'hora de fer la manualitat. No obstant això, la vena positiva i l'esperit de l'estudiant van quedar palès amb frases que van gravar, com ara: "Per la pau", "Aprèn de la història", "Volem la pau".

La intenció no era fer obres d'art, sinó fer que els missatges escrits romanguessin per sempre en l'espai i el temps.

DANIEL PALOMINO PAZ

Joan Segura, responsable del taller d'escriptura cuneïforme / LORENA TELLA

Breus signes mediàtics en temps de guerra

La semiòloga Lucrecia Escudero ha ofert aquest migdia una conferència sobre els signes mediàtics en temps de guerra. Des del punt de vista semiòtic, Escudero va formular la hipòtesi que la Guerra a l'Iraq "està a prop de ser la III Guerra Mundial" a causa que "l'audiència i la resposta és planetària", constituint "un nou ciutadà global ràpidament".

En la segona part de la conferència es va presentar la revista *DeSignis*, publicació de la Fundació Latinoamericana de Semiòtica que dirigeix la doctora Escudero. La professora argentina va destacar que la ciutadania de Barcelona s'ha mobilitzat "compactament i intel·ligent".

DAVID CANTO

REPORTATGE DE LES DIFERENTS ACAMPADES CONTRA LA GUERRA

“Passejant per la pau”

➡ *Recorregut per aquest tipus de manifestacions a la capital catalana, a través dels seus propis protagonistes, acampats a Pla de Palau, Horta, Francesc Macià i Plaça Condomines*

Una illa enmig del trànsit de la Diagonal: així es presenta la Plaça Francesc Macià on des de fa dues setmanes 80 tendes estan plantades per la pau. Entre els campistes més matiners del dissabte hi ha en Miki, un belga que ens diu que rondant per Europa ha trobat l'acampada contra la guerra i s'hi ha afegit. L'Aleix, un noi que estudia batxillerat, explica que fan “trueque” amb els veïns: intercanvien menjar per pancartes contra la guerra. Afegeix que justament en un intercanvi un veí els va donar un pernil i els acampats van decidir portar-lo al Corte Inglés per simbolitzar el retorn del pernil més famós de la ciutat. L'Aleix continua informant-nos que dissabte, a part de l'entrega del pernil, hi ha un dejuni davant l'establiment per a denunciar la complicitat del Corte Inglés amb la guerra. Per tot plegat decidim anar cap als famosos magatzems.

Arribant a plaça Catalunya veiem que davant el Corte Inglés hi ha un grup de persones, assegudes en rotllana i vestides amb roba blanca, que tenen la cara i les mans tacades de sang. Es tracta del grup de manifestants que buscàvem i ens expliquen que després d'haver lliurat el pernil s'han assegut al voltant d'un cavall de Troia per simbolitzar la invasió dels grans magatzems a través de l'enginy dels més dèbils. Amb l'ajuda d'un megàfon un noi llegeix una llarga llista de marques de productes que d'una manera o d'una altra financien la guerra.

Una imatge de l'acampada de Francesc Macià

Després de passar per davant del Col·legi d'Arquitectes i veure com ha quedat la maqueta després del bombardeig, arribem a la Plaça de Sant Jaume, on des de fa 14 dies s'ha instal·lat un grup de persones per rebutjar la guerra. En diferents plafons s'anuncia que és un espai obert a tothom i hi podem trobar un mercat d'intercanvi, una graella plena d'activitats i una pissarra que demana als ciutadans que portin plàstics per a construir un gran teixit

que representi el teixit social i un espai de diàleg.

Finalment, arribem a Pla de Palau i en el punt d'informació tres nois ens expliquen que tenen un cens amb totes les persones que hi dormen. Es nota que és el primer lloc on es va acampar perquè hi ha molta organització i perquè s'ha creat la web www.pangea.org/acampada, on es pot consultar l'horari de les activitats. Aquesta nit toca un taller de perruqueria anomenat “Que no

ens prenguin el pèl!”: a canvi de tres euros, professionals del cabell faran un nou look a tothom qui ho desitgi. També ens diuen que a Pla de Palau ja no hi cap més gent i que per això envien a les persones que s'hi acosten a dos altres campaments: al d'Horta, on ja hi ha unes 40 tendes, i al de la Plaça Condomines, que tot just està començant.

MARTA SOLÀ
ANNA-PRISCILA MAGRIÑÀ

L'Assemblea de Comunicació arriba a uns acords

Acords presos per l'assemblea extraordinària d'estudiants del dia 4 d'abril de 2003 de la Facultat de Ciències de la Comunicació

a) La reducció del temari en base al temps lectiu real i la negociació de l'adaptació dels criteris d'avaluació al temps disponible de classe.

b) Fer un dia setmanal d'aturada de classes. Aquest dia serà rotatiu.

c) Reducció de l'horari lectiu a la meitat.

d) Disponibilitat dels apunts de les matèries a fotocòpies o a Internet, aportat pels professors.

e) Assistència no obligatòria a les classes teòriques.

f) Assistència no obligatòria a les classes pràctiques no puntuables. En el cas de les pràctiques puntuables, s'avisarà prèviament a l'alumnat de les dates exactes.

Aquests acords van ser presentats a l'assemblea de professors del mateix divendres. No obstant, la dita assemblea no va pendre cap postura respecte cap dels punts. Es va posposar la decisió fins dimarts dia 8 d'abril de 2003.

Tancats a la facultat, oberts al món

⇒ Diumenge va acabar la tancada al Campus Mundet

El fet de tancar-se en un espai físic no implica estar aïllat, ser insensible a tot allò que ocorre fora. Els estudiants i professors que han participat en la tancada al Campus Mundet de la Universitat de Barcelona en són un exemple. Allà, han estat molts els espais de reflexió, debat i diversió creats als diferents edificis de les facultats. Videofòrums, conferències, dinars i esmorzars populars, i sobre tot xerrades improvisades han demostrat la preocupació i la voluntat de canviar el sistema actual establert. La majoria dels que allà s'hi han trobat des del dijous passat fins ahir diumenge són estudiants de pedagogia, magisteri i psicologia.

L'assistència a la tancada i als actes que es van organitzar augmentava a les nits. La primera de totes, la del dijous, va ser amenitzada per un concert i una zona chill-out, i va aconseguir reunir al voltant de 150 estudiants i algun professor. La nit del divendres va ser també molt divertida gràcies als malabars i els espectacles d'un circ

alternatiu.

El gimnàs de l'edifici de calderes ha estat un dormitori improvisat, prou acollidor i aïllat del fred que els seus hostes han hagut de patir durant les nits. La majoria dels estudiants no ha dormit gaire aquests quatre dies. Ha valgut la pena. Batucades, cirks, concerts, per les nits; videofòrums, xerrades i debats continus, han format una graella d'activitats molt exigent. Els rostres reflectien el

cansanci acumulat. Les veus que s'hi sentien, no. Les paraules i les idees eren positives, engrescadores, es parlava d'unir esforços i d'arribar a tots els col·lectius locals i veïnals possibles. Com deia l'Eric guitarra en mà, la capacitat que té cada persona per mobilitzar i conscienciar a d'altres és molt gran, a través dels amics, de la família i dels coneguts.

**MARTA CHARLEZ
JAVI FORTES**

Imatge del dinar popular de la tancada/ MARTA CHARLEZ

Tensió a la facultat de comunicació UAB

El divendres al migdia els estudiants de la Facultat de Ciències de la Comunicació van acordar les propostes que oferien al professorat de cara a tornar a l'activitat acadèmica. Aquestes eren, resumides, la reducció del temari, un dia d'aturada de classes rotatiu a la setmana, reducció de l'horari lectiu a la meitat, la disponibilitat dels apunts a copisteria o a internet i la no obligatorietat d'assistència a cap tipus de classe.

Els professors, per la seva banda, van evitar pronunciar-se unànimement, tot i que de la seva assemblea en van sortir alguns acords. Els docents van recolzar els moviments de protesta i el dia de vaga rotatori, però van rebutjar de manera indicativa la reducció de l'horari lectiu a la meitat. Avui dilluns hi haurà una primera presa de contacte entre alumnes i professors, tot i que de manera orientativa, ja que demà hi haurà assemblees dels dos col·lectius de cara a trobar un acord comú i global. De moment les

classes segueixen suspeses i les comissions segueixen treballant.

La UB crea un fòrum per la Pau

La Universitat de Barcelona (UB) ha creat en la seva web l'espai "Contra la guerra. Fòrum per la Pau", al qual es pot accedir des de la pàgina principal de la universitat (www.ub.es). Aquest nou espai pretén donar a conèixer les opinions de la comunitat universitària sobre la guerra a l'Iraq i difondre les activitats que es fan a la UB arran del conflicte, així com facilitar eines per comprendre millor el conflicte. El nou web conté un fòrum sobre el conflicte i una llista de correu per rebre les activitats que la UB tiri endavant, entre d'altres apartats.

Accions a la Llotja

Els alumnes de la seu del carrer Avinyó de l'Escola Llotja, en col·laboració amb diversos dels nostres professors, han organitzat pel proper divendres 11 d'Abril

una tarda d'accions contra la guerra. L'acte començarà a les quatre de la tarda a la plaça de la Verònica. L'eix central de les accions contra la guerra serà l'actuació de diversos poetes visuals i performers, com Carles Hac Mor i Xavier Canals. Aquestes actuacions seran completades per diverses accions a càrrec dels alumnes, com la representació d'una fossa comú, una recollida d'assignatures, l'empaperament de les parets de l'escola, un berenar i actuacions musicals per la pau. Per a més informació truqueu al 933174796 (Llotja Avinyó) demaneu per Xavi Canals.

Consulta a la URV

La Comissió Universitat Rovira Virgili (URV) Solidària, les seccions sindicals del PAS i el Consell d'Estudiants del centre impulsen la consulta sobre la guerra, que es portarà a terme aquest dilluns i dimarts. A Tarragona la consulta consta de quatre preguntes. A les tres habituals de "Estàs d'acord amb l'atac militar contra l'Iraq? Creus que el govern ha de convocar un referèndum

vinculant abans d'implicar-nos en una guerra? Creus que Aznar i el seu govern han de dimitir com a conseqüència de la seva actuació en aquest conflicte?" A la URV n'hi afegeixen una altra: Creus que el port de Tarragona i l'aeroport de Reus s'han d'utilitzar amb finalitats militars? La Comissió URV Solidària disposa d'un web (www.urv.es/urvs/agenda) on poden adreçar-se els qui vulguin col·laborar en la consulta i aquells que vulguin més informació sobre les altres activitats que es porten a terme.

